

Oče, ki je pa bral vse to že prej in se le nalašč naredil nevednega, je sedaj vprašal: »No, Tonček, kaj misliš, zakaj pa se je ta križec ravnal po tvojem povelju in se obračal, kamor si hotel?«

»Ne vem. Tega ne pove knjižica. Rečeno je le, kako in kaj naj se stori in kakšen bo učinek, drugega nič«, odgovori Tonček.

»No, povedal vam bom pa jaz«, reče oče in nadaljuje: »Ako drgnemo steklo, postane električno, in sicer stekleno (pozitivno) električno. Kot tako pa privlači papirnati križec. Ker pa je steklo slab prevodnik elektrike, ostane kozarec električen le na onem mestu, na katerem ga drgnemo. Radi tega pa tudi privlači križec vselej le na ono mesto, kjer si drgnil kozarec.

Poleg pozitivne elektrike imamo pa tudi smolno (negativno) elektriko, katera so je bila zbudila v križcu na onem koncu, kateri se je približal obdrgnjenemu mestu kozarca. Na nasprotnem koncu križca pa je bila naseljena elektrika istega imena, t. j. pozitivna. Torej obenem tudi vidimo, da električno telo (tu kozarec) privlači raznoimensko elektriko, istoimensko pa odbija.«

Veselega srca je prišel Tonček domov k svoji mami in ji vse to natančno opisal, kar je videl pri Tončku. Mati je bila pa zadovoljna, da ima Francek tako pridnega in dobrega prijatelja.

Dragi čitateljčki, sedaj pa hitro škarje v roke ter napravite ravno tako, kakor je napravil naš Tonček! Prav gotovo se vam vse dobro posreči. — Tonček vam obljublja, da vam bo še večkrat kaj pokazal.

Bog!

Pozimi.

Kaj jaz maram, ko pri peči
gorki z materjo sedim!
To resnično moram reči,
da se zime ne bojim!

Ko odhajam v cerkev, v šolo,
v plašč zagrinjam se gorak;
kje li daleč na okolo
koga plašč še krije tak?

Jesti imam vedno dosti,
zdrav sem in vesel ko ptič;
drug, če hoče, naj se posti,
jaz ne vem o gladu — nič!

Naj besni le zunaj zima,
naj zmrzuje, pada sneg,
zame le veselje ima
belo polje, beli breg . . .

Ne! — To trda je beseda!
Bog daj skoro gorkih dni:
Mnog živi otrok, ki beda
mlada leta mu greni.

Nima, nima kosca kruha . . .
Zunaj zima, v srcu mrak . . .
Često so ušesa gluha,
kadar prosi siromak.

Teh otrok se Ti usmili,
vsemogočni, dobri Bog!
Na pomoč jim pridi v sili,
reši stisk jih in nadlog! . . .

Janko Leban.

